

fot: Gabriela Weigertová

DOMINIKA MAREŠOVÁ

Emilie Strejčková: Když něco nejde, tak to jít musí

Neústupná, nezdolná, vytrvalá, houževnatá, přesvědčivá, pracovitá, odhodlaná, zarputilá... Takto o ní mluví její přátelé a lidé, kteří měli tu čest se s ní potkat. Vždy je pro ně Emilkou, Mílou a z jejich hlasu slyšíme obdiv a velkou úctu. Emilie Strejčková, která výrazně ovlivnila českou ekologickou výchovu, celý život usilovala o to, aby děti prožívaly přímý kontakt s přírodou již od narození. Ale zdaleka nejen o to.

Od 22. ledna 1939 vyrůstala Emilka Uchytlová v Domažlicích a poté v Plzni. Na válečnou dobu strávenou u tety na Šumavě celý život ráda vzpomínala jako na časy velké volnosti, kdy mohla vyrůstat v přírodě. Návrat do města pak nesla těžce.

Studovala střední pedagogickou školu v Plzni, vedla pionýry, turistický a keramický kroužek. S oddílem odbíjené hrála první ligu, po padesáti letech vzpomíná, že „vždy jen pro čest klubu a pro radost z pohybu“. Z politických důvodů jí nebylo na nějaký čas dovoleno dostudovat – půl roku před maturitou se dozvěděla, že „vedla pionýry v duchu Junáka“. Dle jejích slov však jen odmítla svědčit proti člověku, kterého neznala. Poté pracovala fyzicky na různých pozicích a tuto zkušenost nazývá pravou školou života.

Nejinspirativnější hra

V jednadvaceti letech se vdala za zahraničního redaktora ČTK Jiřího Forejta, kterého později také doprovázela na služebních cestách.

Při cestě po Nairobi narazila na Expedici Lambarene vedenou Josefem Vavrouškem. Expedice vezla na tatrovkách zásobu léků do několika afrických států a mířila do nemocnice v gabunském Lambarene zřízené Albertem Schweitzerem. V Anglii, kde jejich syn navštěvoval školu, Emilie zase poprvé uviděla, že výuku lze pojmout i jinak než jako sezení v lavici a hlášení se. Pochopila, jak zkostnatělé je vyučování, v němž dětem nedáváme možnost, aby získávaly vlastní prožitky a připravovaly se na život – nejen na další vzdělávání.

V roce 1970 dokončila studium pedagogické fakulty, obory matematika a výtvarná výchova, později ještě dostudovala defektologii, obor zabývající se poruchami celistvosti člověka. Následně pracovala jako vychovatelka, učitelka, inspektorka odboru školství a kultury (do kterého spadalo životní prostředí), kde zaváděla ekologickou výchovu. Starala se též o pražské údolí potoka Botiče, poblíž něhož později vzniklo ekologické středisko Toulcův dvůr.